

Дамян Дамянов

Приказка

До тази нощ бях принц, но омагьосан.
Ориса ме орисницата лоша
чак до смъртта си всяка нощ да нося
една бодлива таралежа кожа.
До тази нощ на таралеж приличах.
Щом слънцето угаснеше стопено,
аз страшната си мантия обличах.
Жените нощем бягаха от мене.
Бояха се от мен. От грозотата.
И те от мен, и аз от тях се криех.
Но мислех си: „Ще дойде тя, едната,
и ще разтури страшната магия!“
И ти дойде. Прежали своята нежност.
От всички тях ти престраши се първа.
До съмнало ти милва таралежа
и израни ръцете си до кърви.
Ръцете ти ме гаят толкоз нощи
и питам се със страх: „Кървят ли още?“

Ах, потърпи: бодлите бавно падат.

КРАЙ

© 2001 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Таня Николова

Публикация

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие Аб, С. 2001. ISBN
953-737-241-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8619>]